

Πρέπει να κατακτήσουμε τα αυτονόητα

Ιωσήφ Σηφάκης
Η Ναυτεμπορική, Φεβρουάριος 2015

Ο κ. Ιωσήφ Σηφάκης είναι πρόεδρος του Εθνικού Συμβουλίου Ερευνας και Τεχνολογίας, καθηγητής Πληροφορικής στο Πολυτεχνείο της Λοζάνης, Βραβείο Turing 2007.

Ο ΣΥΡΙΖΑ και οι σύμμαχοί του αναλαμβάνουν τα ηνία σε μια ιδιαίτερα κρίσιμη στιγμή για την ιστορία της χώρας. Η νίκη τους εκφράζει την απόρριψη των παραδοσιακών κομμάτων για την αποτυχία τους στη διαχείριση της κρίσης. Αποτυχία που μετράται τόσο από την προϊούσα εξαθλίωση των λαϊκών και μεσαίων στρωμάτων μέσα από τα διαδοχικά προγράμματα λιτότητας, όσο και από την παντελή έλλειψη προοπτικών για την πάταξη της διαφθοράς, την καταπολέμηση της ανεργίας και για μια βιώσιμη οικονομική ανάπτυξη.

Έπειτα από διακυβέρνηση μόλις ολίγων εβδομάδων, έγινε σαφές και για τους πλέον αισιόδοξους ή εθελουφλούντες ότι αρκετές από τις προεκλογικές δεσμεύσεις δεν είναι άμεσα πραγματοποιήσιμες. Τα περιθώρια για την εφαρμογή πολιτικών που συνεπάγονται δημοσιονομικό κόστος έχουν στενέψει ασφυκτικά. Επιπλέον γίνεται μέρα με τη μέρα προφανές ότι όσο καθυστερούμε με αμφιταλαντεύσεις και ελιγμούς να προσαρμοστούμε στη σκληρή πραγματικότητα, τόσο χάνουμε και σε αξιοπιστία και σε οικονομικούς πόρους.

Θα ήταν πραγματικά κρίμα αυτές οι διαπιστώσεις να μας αποθαρρύνουν. Πιστεύω ότι η πρόσφατη λαϊκή ετυμηγορία και η ανάδειξη νέων δυνάμεων στα πολιτικά δρώμενα είναι μια μοναδική ευκαιρία για την προσδοκώμενη αλλαγή. Πρέπει να σταθούμε έστω και αυτή την ύστατη στιγμή, αντάξιοι της ιστορίας. Έχω πει επανειλημμένα ότι το πρόβλημα της χώρας δεν ανάγεται στην επιλογή μεταξύ δεξιών και αριστερών πολιτικών. Το ζητούμενο είναι να κατακτήσουμε τα αυτονόητα για ένα σύγχρονο ευρωπαϊκό κράτος: τον εκσυγχρονισμό της οικονομίας, την πάταξη της διαφθοράς και την εύρυθμη λειτουργία του κράτους, την κοινωνική προστασία και τη διασφάλιση στοιχειωδών δικαιωμάτων για τους πιο αδύνατους. Οι κυβερνώντες πρέπει να κατανοήσουν εγκαίρως γιατί όλα αυτά τα προφανή αιτήματα έμειναν γράμμα κενό επί δεκαετίες. Θα ήταν εξαιρετικά επικίνδυνο να μείνουμε στα προεκλογικά «κλισέ» και τους πολωτικούς μύθους. Την ξύλινη ρητορική που κυριάρχησε στον δημόσιο διάλογο. Τις φωνές για «προδοσίες» και «ξένη κατοχή» από τη μια μεριά, και τις ηθικοπατριωτικές κορόνες από την άλλη. Τέτοιου είδους «αντιπαραθέσεις» συσκοτίζουν τα πραγματικά αίτια της κρίσης, εμποδίζουν την αντιμετώπισή τους ή και καλλιεργούν προσδοκίες για μαγικές λύσεις. Τα κόμματα, με διαφορετικές ευαισθησίες το καθένα, είναι ο καθρέφτης της κοινωνίας μας. Υπάρχουν σε όλο το πολιτικό φάσμα άνθρωποι άξιοι που ενστερνίζονται το όραμα για μια εθνική αναγέννηση και πάλι άλλοι που το αντιμάχονται είτε ενεργητικά είτε παθητικά. Σήμερα αντιμετωπίζουμε ένα οξύ πρόβλημα στελέχωσης του κρατικού μηχανισμού από ανθρώπους που συνδυάζουν τις απαραίτητες ικανότητες με την ηθική ακεραιότητα και την άκαμπτη προσηλωση στο κοινό καλό. Η ανάγκη για ταχύρρυθμη αλλαγή επιτάσσει να βάλουμε τους κατάλληλους ανθρώπους στις κατάλληλες θέσεις. Προς Θεού! Οχι πια άλλους άσχετους που γίνονται υπουργοί για να μη διαταραχθούν εσωκομματικές ισορροπίες, που είναι ανίκανοι να αποφασίσουν σκεπτόμενοι μόνο

πώς θα επανεκλεγούν, αυτό το επάρατο «πολιτικό κόστος». Οχι πια ολιγωρούντες και διαπλεκόμενους διοικητικούς που θεωρούν το κράτος τσιφλίκι τους και το νέμονται με γνωστά και μη εξαιρετέα κυκλώματα.

Εύχομαι οι κυβερνώντες αιρόμενοι στο ύψος των περιστάσεων να αδράξουν τη μοναδική αυτή ιστορική ευκαιρία. Στις λίγες εβδομάδες διακυβέρνησης είδαμε το καλύτερο και το χειρότερο: από τη μια, αίσθηση ρεαλισμού και μια πραγματική διάθεση για αλλαγές, και από την άλλη, ιδεοληψίες, καλλιέργεια πνεύματος λαϊκισμού, και πολύ αυτοσχεδιασμό στην εξωτερική μας πολιτική. Προσοχή, ένα μόνο βήμα χωρίζει το υψηλό από το γελοίο.